

Sygn. akt I CSK 611/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa I. R.

przeciwko K. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany K. Z. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), którym częściowo oddalono apelację skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda bliżej określone świadczenia pieniężne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej

funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przedsądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia sprawy do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako pierwszą przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa przywołanie tej przesłanki wymaga poprawnego zidentyfikowania problemu, w tym odniesienia go do konkretnych przepisów. Konieczne jest także przedstawienie argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen danego zagadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01). Podniesiony problem musi charakteryzować się nowością; zagadnienie, które było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, co do zasady traci ten walor (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 marca 2012 r., II PK 294/11). Z kolei istotność problemu prawnego wyraża się natomiast w tym, że ma on znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., I CSK 496/11). Tylko w takich okolicznościach może być realizowana publicznoprawna funkcja skargi kasacyjnej. Jednocześnie przedstawiony Sądowi Najwyższemu problem musi mieć konkretny związek z rozstrzygnięciem danej sprawy, to jest z zarzutami skargi oraz podstawą prawną i faktyczną zaskarżonego wyroku (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie sformułowano żadnego zagadnienia prawnego. Skarżący ograniczył się do przedstawienia ogólnego, teoretycznego wywodu na temat przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednak nie zaprezentował argumentacji mającej

świadczyć o tym, że w sprawie występuje konkretny problem prawny, który uzasadniałby decyzję o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie jest wystarczające stwierdzenie skarżącego, iż „Sąd Najwyższy powinien także rozważyć, czy nie występują inne przesłanki przedsądu niewymienione przez Skarżącego w skardze kasacyjnej. Z uwagi na funkcję publiczną skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy powinien rozważyć także pominięte przez Skarżącego okoliczności przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej”.

Okoliczność, że Sąd Najwyższy nie jest związany przyczynami przyjęcia skargi wskazywanymi przez stronę postępowania, nie oznacza, iż skarżący może pominąć sformułowanie w skardze zagadnienia prawnego, mimo twierdzenia we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, że zagadnienie takie istnieje i powinno stanowić przyczynę przyjęcia oraz rozpoznania skargi. W innym razie teza o istnieniu zagadnienia prawnego pozostałaby wyłącznie deklaracją skarżącego, niepopartą rzeczywistym przedstawieniem problemu jurydycznego, którego rozstrzygnięciu miałoby służyć rozpoznanie skargi kasacyjnej.

Jako drugą przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów. Potrzeba taka oznacza, że określony przepis, istotny z punktu widzenia podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, może być rozumiany na różne sposoby, a orzecnictwo i nauka prawa albo nie wypracowały w tym przedmiocie żadnego poglądu, albo prezentują rozbieżne stanowiska. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno w takim wypadku zawierać wskazanie, które przepisy wymagają wykładni i na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich rozumieniem lub rozbieżnościami w ich stosowaniu (postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09 oraz 24 kwietnia 2018 r., II CSK 743/17).

Podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., także w przypadku wskazanej wyżej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie zaprezentował argumentacji mającej przemawiać za uwzględnieniem wniosku, a jedynie poprzestał na trafnej identyfikacji wymagań stawianych na tle art. 398⁴ § 2 k.p.c. Pozwany wskazał,

że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania związany jest z art. 362 § 1 k.c. oraz art. 637 § 2 k.c. Pierwsze z unormowań zostało przywołane nieprawidłowo, jako art. 362 § 1 k.c., podczas gdy taka jednostka redakcyjna Kodeksu cywilnego nie istnieje, jednak nawet uznanie błędnego oznaczenia ww. przepisu za oczywistą omyłkę nie zmienia faktu, że skarżący poprzestał na wskazaniu unormowań, które wymagają w jego ocenie wykładni, lecz nie podjął próby zrealizowania wymagań wiązanych ze stosowaniem art. 398⁴ § 2 k.p.c., tzn. nie wyjaśnił, w których aspektach interpretacja przywołanych przepisów budzi poważne wątpliwości i w czym przejawiają się trudności w wykładni zarówno art. 362 k.c., jak i art. 637 § 2 k.c.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

jw